

Ceci n'est pas

het Epigonentheater

Het werk van het Epigonentheater verwijst naar surrealistische vormen en thema's, maar vooralsnog heeft de groep geen *Chien Andalou* gemaakt. Zijn er nog pijlen te snijden van het surrealistische hout? Bart Patoor en Paul De Bruyne hakken een boompje.

De Struiskogel
(Epigonentheater)
Foto Ghislain
Belmans

Café 'Schicksal' in Antwerpen is de rendez-vousplek bij uitstek van De Epigonen en hun entourage. Het is een open, kleurig wit café waar de hele nacht de nieuwste video-clips te ondergaan zijn, maar waar terzelfder tijd James Dean en Marilyn Monroe de muur versieren. Een mengeling van cool en sympa. Doorheen de Schicksal-Noodlotaankleding piept voortdurend een ouderwetse gezelligheid.

Die cool-warme aanpak kun je ook bij Het Epigonentheater ZLV meemaken. Op het eerste gezicht modieus-agressief en snob theater, maar bij nader inzien niet opdringerig en best aardig. De voorstellingen letten bijzonder sterk op hun uiterlijk, maar ze suggereren ook dat er iets achter de façade zit. Het Epigonentheater ZLV gebruikt de motoriek van het snelle leven, maar eigenlijk is het tempo van hun produkties verrassend rustig. 'Schicksal' dus, maar wel met mate.

Naar eigen zeggen is het Epigonentheater ZLV een zeer flexibele horde van vijf tot vijftien muzikanten-spelers die zowel strikt repetitief theater als luchtig vermaak op hun repertoire hebben. In de loop van hun vierjarig bestaan bewezen ze dit door drie avondvullende theaterprodukties en

verschillende losse animatieprojecten te realiseren.

Als de creaties van deze groep afwijken van het traditionële theater, dan is dat in de eerste plaats te wijten aan het feit dat ze een eigen plaats hebben te midden van termen als minimalisme, repetitiviteit, fragmentariteit, formalisme, a-lineariteit en postmodernisme. De creaties van het Epigonentheater duiden op een onderzoek naar de gronden van het menselijk handelen zonder in realisme, psychologie of symbolisme te willen verzeilen.

Maar niet alleen het eindproduct, ook het werkproces verschilt in belangrijke mate van de conventionele theatermachine. ZLV (zonder leiding van) betekent immers dat iedereen even verantwoordelijk is voor elk element in de opbouw, de organisatie en de uitvoering van het stuk. De leden van de groep bepalen allen de totaliteit van het werk, zowel technisch als artistiek. Hun werkwijze is dus gebaseerd op improvisaties in workshopverband.

Het Vlaamse Surrealisme

Als er één term is die bij benadering de eigenheid benoemt van het Epigoonse gebruik van het theatrale tekenarsenaal dan zal dat wel 'surrealisme' wezen. Wat doet Het Epigonentheater meer dan pakweg de werelden van De Chirico (soms zelfs Magritte) of Bunuel/Dali op de planken transponeren? Niet veel eigenlijk. Maar dat hoeft vanzelfsprekend ook niet om eigennuttig toneel te produceren.

De ruimtes waarin de Epigonen voorstellingen spelen doen verdomd vertrouwd aan, maar zijn terzelfder tijd eigenlijk nooit te plaatsen. De ruimtebepalende attributen zijn in hun details verzorgd en accuraat alsof het precieze weergaven zijn van wat buiten bestaat. Maar het geheel blijft onherkenbaar en op de een of andere manier toch bijzonder nabij.

De personages die in die ruimtes evolueren lijken wel opgewonden clockwork etalagepoppen. De personages zijn altijd bezig. Maar waarmee in godsnaam? De personages schijnen zich de hele tijd te verhouden. Maar tot wat zou ik niet weten.